

Bókin er ognad feroyskum børnum

„Í bardaganum ímóti teirri áttúradálking, id fer fram á okkara dögum, og tí lítlu virðing, id sýnist at vera fyrri tí livandi gróðrinum, id livbjargar sær her úti á okkara veðurbarðu oyggjum, man eitt vápnid kunna vera tað, at okkara uppvaksandi ættarlið frá barnsbeini av lærir at bera tokka til blómur, til alt, id gror, og til náttúruvív sum heild.

At hava eyguni opin fyrri ollum tí vakurleika, vit eiga — heldur at byggja upp enn at bróta niður — ber í sær nakad av teirri sálarmenning, id vit hava fyrri neyðini. Um henda skúlafloran kundi hjálpt til í so máta, er uppgáva hennara lokin.

Við hesum orðum letur Elgerda Jacobsen frá sær bókina »Feroyskar plantur í litum — Skúlaflora«.

Bókin kemur út í dag og hon kostar 88 kr.

Elgerda Jacobsen sigur í formálinum, at úrvalið er gjørt eftir bestu metan, bygd á royndir íggjognum árinu á útferðum við skúlanæmingum, skótum og øðrum náttúruvínunum. Í bókini eru litteknningar av plantunum, sum Björn

Ursing og Dagný Lid hava gjørt.

Bókin víðger gróðurin í fimm portum, tað vil siga, har planturnar eru vanligastar, á strondini, í hagnum, á fjallinum, í bjorgunum ella innangarðs.

Og Elgerda Jacobsen hevur ognad bókina feroyskum børnum.

Aar-Túsundblað

Aar-Dúnurt

Donsk rokkkvinnu um at spæla í Føroyum:

30 mans uttan um meg og nakrir undir klaverinum

»Tað var ræðuligt — eina løtu var eg bangin. Har stóðu 30 mans uttan um meg og undir klaverinum vóru eisini nakrir. Tá eg skuldi spæla eina Moog-solo, stóð ein av teimum við einum Jack-stikki í hondini og filmaði til min. Hann skuldi bara royna, um eg virkiliga dugdi. So tók eg stikkið frá honum, setti tað í og spældi mina solo«.

Soleiðis upplivdi Berit Poulsen, sangari og keyboardspælari í danski rokkbólknum Babyband, fyrsta kvöldið, tey spældu í Føroyum. Tað var í Veitsluhøllini í Havnar Klubba.

Í samroðu, sum musikkbladið MM hevur havt við tey fyra í bólkinum, greiða tey m.a. eisini frá Føroyaferðini í desember í fjór.

Bassspælari Gunnar Friborg minnst eisini kvöldið í Veitsluhøllini, ella, sum tey siga »havneklubben«: »Der kom 300 mennesker og de gik helt bersærk«.

Tey stóðu í fleiri roðum rundan um pallin og høvdu ongantið sæð eina gentu spæla keyboards.

Babyband spældi eisini í Perluni, í Klaksvík og í einari handilsmiðstöð (t.e. SMS):

Berit Poulsen:

»Vit komu inn har ein dagin og fingur at vita, at har skuldi vera eitt móta-show. So spurdu vit, um vit ikki skuldu spæla, og tað hildu tey vera eitt gott hugskot. Vit spældu so nøkur av lögum okkara við hálvari ferð, so mannequinnurnar kundu ganga eftir teimum og tað gekk heilt fint«.

Hóast tey hildu, tað leikaði nógv á, tá tey spældu í »havneklubben« (vit feroyingar eru jú vanir við tilíkt), so dámdi teimum væl í Føroyum. Tey siga, at hóast musikk-slagið, tey spæla, ikki er so kent her á klettunum, so høvdu áhoyrararnir livandi áhuga fyrri tí, sum fór fram á pallinum. Tað vóru altíð nakrir ella nógvir áhoyrarar uppi á pallinum, meðan tey spældu.

Tað var »gang í den« fyrstu ferð, tey spældu í Keypmannahavn, heimkomin úr Føroyum. Men tað var kortini nakad »sansfættigt« samanborið við Føroyar, sigur Gunnar Friborg við MM.

Og Berit leggur afturat, at har uppi koyrdu tey bordini um koll, tá tey gövust at spæla. Men tað var bert fyrri á visa, at teimum dámdi tónleikin.

MM vildi gjarna vita, hvussu Babyband bar seg at við at sleppa til Føroya at spæla.

Berit Poulsen svarar, at nógv orkestar hava spurt um tað sama: »Hvussu ber man seg at við at sleppa upp hagar?«.

Og svarið, tey hava fingið er einfaldliga: »Vit gjørdi ikki annað enn at taka telefonina og ringja upp«. So er tað spurningurin, um nakar hevur hug eftir at hava lisið, hvussu feroyingar tiggja sær, tá teir hoyra roktónleik og kvinnur, sum spæla Moog.

Men tað er tað ivaleyst. Heldur tað enn tóman sal.

Babyband: (frá v.) Gunnar Friborg, Berit Poulsen, Gunnar Orn (úr Islandi) og Søren Lassen